

Número 20, juliol-setembre 2013

Final de curs

Emocions compartides

Article

Entra

La tècnica Alexander
Mireia Mora Griso

Canvi d'hàbits i prevenció de trastorns musculoesquelètics en l'àmbit laboral

Gent Esmuc

Entra

Obertures que tanquen el curs
Irene Valle

Concert de Grans Conjunts de l'Orquestra Simfònica de l'Esmuc

Jazz, jazz & jazz!

Entra

Jazz, jazz & jazz!
Hèctor Gasol

Lluís Vidal dirigeix la Big Band de l'Esmuc

L'entrevista

Entra

Marc Timón
Irene Valle

"M'agrada escriure per a totes les formacions i estils, des de música per a un videojoc a la cobla"

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

Subscriu-te a la nostra revista

Rebràs per correu electrònic les novetats de L'ESMUC digital i podràs afegir comentaris als articles

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Recull de tots els continguts publicats

Final de curs

Emocions compartides

Posa't en contacte

Editorial

Altres publicacions

1

L'estiu és bon moment per reduir la velocitat diària i el ritme trepidant dels darrers mesos, de tota l'energia i el vigor que comporta el final de curs, els exàmens, concerts, projectes finals i la vida quotidiana a l'Esmuc. A l'època estival, els passadissos de l'escola respiren certa calma passatgera. És temps de revisar, de fer balanç i de preparar la nau per a un nou curs, que sens dubte, serà tan vigorós i rítmic com el que acabem de tancar.

Ara les aules són buides, però si s'aguditzava l'oïda segurament es percebrà un cert tornaveu d'estudiants i professors, l'essència de les hores compartides, de l'estudi, de l'esforç. A començament de curs, quan els nous estudiants inicien la seva aventura personal i la resta d'estudiants reprenen la seva activitat, l'escola recuperarà la seva vitalitat quotidiana. Les primeres classes s'encetaran amb il·lusió, les cabines d'assaig s'ompliran de futurs músics professionals que necessiten perfeccionar-se, i els grups de cambra començaran a vibrar. Diguem que el fluid sanguini torna a moure aquest cos, ara en repòs.

El món de l'ensenyament i la cultura viu uns moments complicats, però tenim el convenciment que amb el gran capital humà que té l'escola, amb l'esforç de tothom, podrem fer front a les circumstàncies actuals per continuar treballant en el camí de l'excel·lència acadèmica. Ara, després de dotze cursos, l'Esmuc té més vitalitat i ànima que mai, amb estudiants que venen de diferents llocs de tot el món. La cantina és un oasi temporal per descansar, reposar forces i intercanviar rialles i moments d'amistat. Aquesta fraternitat serveix per nodrir positivament el funcionament de classes i concerts. La roda tornarà a girar. Els nous alumnes començaran a participar als diferents cicles musicals que ofereix l'escola i als Grans Conjunts. I, el més important, tindran al seu abast una oferta d'actuacions musicals, de totes les especialitats interpretatives que, en sí mateix, constitueix una joia per a qualsevol amant de la música, per la seva diversitat, pel risc de l'exploració, per la seva creativitat i sobre tot per la seva il·lusió.

enguany, els nostres estudiants han pogut participar en actuacions i concerts professionals. Han participat davant d'importants institucions públiques, com el mateix Parlament de Catalunya, o en celebracions destacades com ara l'Any Espriu. També han estat cridats per altres entitats i empreses que ens han ofert aparadors professionals per mostrar els excel·lents resultats de la tasca docent i formativa de l'Esmuc.

Tampoc ens podem oblidar dels concerts de Grans Conjunts que, amb unes dinàmiques d'assaig i d'interpretació totalment professionals, han comptat amb prestigiosos directors com, per exemple, Lluís Vidal, Xavier Díaz-Latorre, Joan Díaz, Jordi Francès, Mayte Martín, Chiara Banchini o Georges Pelhivianian, entre altres. L'Orquestra Simfònica i la Banda també van repetir col·laboració conjunta amb l'OBC i amb la Banda Municipal de Barcelona, dirigides respectivament per Antoni Ros Marbà i per Salvador Brotons.

A més a més de tota l'activitat formativa, l'escola ofereix una bona oferta d'activitats per compaginar amb la feina de classe. Presentacions de llibres, exposicions de la biblioteca, assajos oberts, o classes magistrals, entre altres, són un valor afegit que els estudiants poden gaudir. Durant aquest curs, personalitats com ara Marta Casals, Sofia Gubaidulina, Joan Guinjoan, o Josep Bros, han compartit classes magistrals i experiències amb els alumnes.

Per últim, cal recordar que al desembre l'Esmuc va organitzar el *Simposi Frederic Mompou en el segle XXI*, una iniciativa que va comptar amb el suport de diferents institucions i amb la participació d'estudiosos i persones properes al pianista i compositor. Aquest esdeveniment ha estat la llavor d'una nova experiència que posem en marxa, el *Barcelona Fiddle Congress*, una iniciativa centrada en el món de la corda fregada de tradició no clàssica, que es farà a l'escola del 15 al 17 de novembre i que reunirà professionals de total món.

Tens curiositat? Vols venir? Si t'agrada la música, t'esperem a l'Esmuc, una escola que ha de ser un lloc d'estudi i de creació, un punt de trobada, per gaudir i viure cada instant amb emoció. Bon estiu!

Comentaris (1)

+ Afegir un comentari

I què hi ha del final de curs?!?

Robert Garrigós Castro 17 juliol 2013 12:57:01

Trobo que després d'un final de curs amb tancada d'estudiants, manifestacions, peticions de dimissió, assemblees i el ressò als mitjans de comunicació que de tot això hi ha hagut, que no hi hagi cap esment a l'editorial d'aquesta revista digital, que és de tota una comunitat educativa, diu molt poc en favor seu. Ho lamento.

En aquesta revista només hi trobareu aquest article (http://www.esmuc.cat/esmuc_digital/Esmuc-digital/Revistes/Numero-20-juliol-setembre-2013/Gent-Esmuc/L-Esmuc-en-lluïta) que en parla (escrit per una estudiant).

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre 2013

Destacats

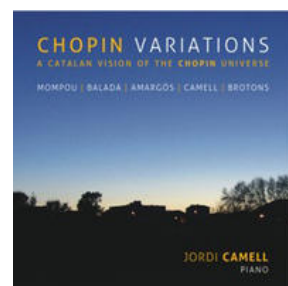
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

- Comunitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

- Número 18, maig 2013
- Número 19, juny 2013
- Número 17, abril 2013
- Número 15, febrer 2013

Als pianistes, quin futur professional els espera?

Formació i perspectives laborals d'un instrument molt sol·licitat

Quan un jove tria una carrera, una especialitat, un instrument, de vegades no es preocupa de les oportunitats professionals que se'n deriven, i potser és bo que sigui així, que pesi la motivació abans que res. Les preguntes d'aquesta mena solen aparèixer més tard, quan s'acosta la finalització dels estudis. Així, el piano és un instrument amb molts devots i molta competència: el mercat els pot absorbir tots? La seva formació només és contemplada com a solistes? A més de pianista de concert, quines altres possibilitats laborals tenen?

A dues veus

Altres publicacions

0

Adolf Pla

Pianista i professor de l'Esmuc

Daniel Espasa

Pianista, clavecinista i professor de l'Esmuc

El gran Tete Montoliu va dir que només hi ha dos tipus de música: la bona i la dolenta, la ben interpretada i la mal interpretada. Probablement també hagués dit que només hi ha la bona formació pianística i la mala formació pianística. La formació adequada servirà per a tots els àmbits de desenvolupament professional perquè justament aquesta és la única condició que ha de tenir una formació coherent, artísticament i tècnica. Si no ofereix aquestes garanties significarà que la formació és defectuosa i l'especialització del pianista no podrà desenvolupar-se amb tota la qualitat sent un refugi per emmascarar els déficits formatius. Per l'èxit professional és més determinant que els fonaments de l'aprenentatge tinguin la qualitat necessària per ser el primer graó sòlid per la posterior especialització, que no pas que estiguin conceptualment relacionats amb l'activitat específica del futur intèrpret.

No hem de confondre "la" formació bàsica i "una" formació especialitzada. Pensar que la formació bàsica es redueix als primers quatre anys o als cicles mitjans d'estudis és un engany que ens fem col·lectivament. Els fonaments de la formació musical instrumental culminen en el darrer moment dels estudis del grau superior; sovint però, interpretem aquest període com un estadi inicial. En realitat però, estem en un estadi final del procés d'aprenentatge. Així malauradament, es produeix una desconexió estructural i metodològica entre les etapes d'iniciació, intermèdia i final de grau superior. Tota aquesta arcada hauria de ser un procés harmònicament modulats en el qual s'inicia el descobriment dels diversos camins com a futurs pianistes. Per altra banda, cap professional dirà que en aquest punt acaba l'aprenentatge. És des d'aquí que els intèrprets comencem a desenvolupar el nostre propi camí, el de la nostra naturalesa artística, el relatiu als nostres interessos i també capacitats. En aquest punt ens especialitzem i busquem altres fons de mestratge fins a convertir-nos, en un procés de síntesi, en el nostre mateix mestre. Però la bona formació anterior serà imprescindible per tenir l'opció de ser un bon intèrpret en el repertori solista, igual que per ser-ho en el de cambra, en el context d'una orquestra (en la qual també hi ha el pianista), en el repertori de la música antiga o en la tasca pedagògica.

La formació instrumental és com un arbre. Si té un tronc fort i consistent, permetrà una diversificació natural amb branques i fulles de gran alçada que acabaran donant fruits exquisits. Per conquerir les sortides professionals cal fer l'arbre fort i el més alt possible perquè la nostra capacitat de créixer és el que en definitiva ens condicionarà el futur.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre 2013

Destacats

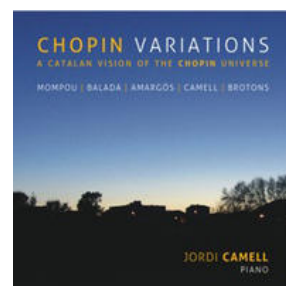
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

- Comunitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

Als pianistes, quin futur professional els espera?

Formació i perspectives laborals d'un instrument molt sol·licitat

Quan un jove tria una carrera, una especialitat, un instrument, de vegades no es preocupa de les oportunitats professionals que se'n deriven, i potser és bo que sigui així, que pesi la motivació abans que res. Les preguntes d'aquesta mena solen aparèixer més tard, quan s'acosta la finalització dels estudis. Així, el piano és un instrument amb molts devots i molta competència: el mercat els pot absorbir tots? La seva formació només és contemplada com a solistes? A més de pianista de concert, quines altres possibilitats laborals tenen?

A dues veus

Altres publicacions

0

Adolf Pla

Pianista i professor de l'Esmuc

Daniel Espasa

Pianista, clavecinista i professor de l'Esmuc

Aquesta és una de les grans qüestions de la nostra professió, i un debat del qual fa anys que se'n sent a parlar. És innegable que el mercat no pot absorbir a tots els pianistes formats en el camp de la música clàssica i contemporània. És més, només una part molt petita poden esdevenir solistes professionals, i moltes vegades en l'èxit d'una trajectòria artística hi influeixen factors extra-musicals, és a dir, poc controlables en la fase de formació. Però això no només ho trobem en el camp dels pianistes de formació clàssica, sinó que es pot traslladar perfectament a altres àmbits estilístics o a altres instruments.

A banda d'aquesta realitat, crec que és digne de fer una reflexió sobre el que s'esmenta com a "formació com a solista". És cert que els estudiants d'Interpretació i de Pedagogia han de donar una gran importància a l'estudi del repertori i de la tècnica de l'instrument, i ser capaços d'abordar satisfactòriament l'empresa de posar-ho en pràctica en viu. Encara que després no s'hi dediquin professionalment, el rigor de l'estudi i el coneixement directe de la professió com a solista aporta valuosa informació, tant del que cal fer com del que no s'ha de fer.

Però no descuidem la resta de la formació dels pianistes, que en l'Esmuc crec que té una notable importància. El meu cas, com a professor d'improvisació i música de cambra, intento transmetre la importància d'aquesta formació complementària a la interpretació com a solista. I també incito als alumnes a que descobreixin altres músiques de les que estan habituats a tocar i sentir, cosa que és un fet saníssim. Només que obrim una mica la perspectiva se'ns obren noves sortides professionals. Hem de pensar que a banda de l'opció de solista o pedagog hi ha la de la música de cambra, l'acompanyament (en escoles de música, conservatoris, teatres), mestre repetidor d'òpera, acompanyant de cantants, pianista de dansa... I si ens interessem per altres disciplines i instruments, com el fortepiano, clavicèmbal, orgue, harmòni, celesta o teclats electrònics, l'oferta encara és més gran, tot i que no ens hem allunyat del món de la tecla. Crec que en aquest sentit, l'Esmuc té una oferta ben interessant. Moltes vegades he pensat, quan estava estudiant al Conservatori Superior, com m'hauria agradat tenir assignatures com Piano Jazz.

També voldria fer incidència en un altre àmbit que crec que sempre s'ha menystingut: el teclista d'orquestra. Aquesta és una matèria que poques vegades s'aprèn acadèmicament però que crec que aporta coses molt interessants i diferents: s'interpreta repertori orquestral (tan diferent a l'habitual del pianista); es forma part d'un gran grup; i cal seguir un director (molt enriquidor també per a qui estigui interessat per la direcció d'orquestra o la composició). Des d'aquí, els meus ànims per descobrir-lo. De possibilitats, en tenim.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre 2013

Destacats

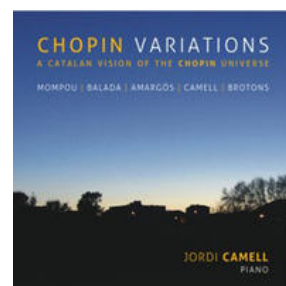
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

- Comunitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

Gent Esmuc

Gent Esmuc és una secció de la revista pensada per mostrar la vitalitat musical de professors, estudiants i altres membres de la comunitat educativa de l'Escola. Sempre que hi apareguin ressenyes de discos, llibres, partitures o altres publicacions, les trobareu disponibles a la Biblioteca de l'Esmuc.

Obertures que tanquen el curs

Concert de Grans Conjunts de l'Orquestra Simfònica de l'Esmuc

Jazz, jazz & jazz!

Lluís Vidal dirigeix la Big Band de l'Esmuc

La Cobla de l'Esmuc

Fills del mestissatge reclamen un lloc en el futur musical

L'Esmuc, en lluita

Els estudiants mostren la seva desaprovació a les retallades

Comusitària

Un periple arreu dels cinc continents

Sardanes llargues, curtes i 'mitjanes'

Concert Arrel-Fusió i Grup d'improvisació tradicional

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre 2013

Destacats

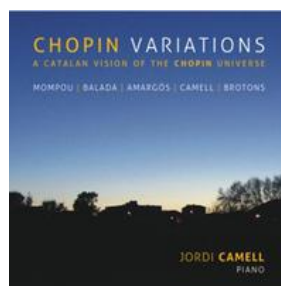
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

- Comusitària

- Homenatge català a Chopin

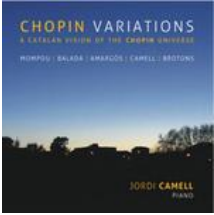
Contingut Anterior

- Número 18, maig 2013
- Número 19, juny 2013
- Número 17, abril 2013
- Número 15, febrer 2013

Revivint el Romànic a través del cant pla

Alumnes de l'Esmuc col·laboren amb el MNAC en un projecte interdisciplinari

Homenatge català a Chopin

Chopin Variations, de Jordi Camell

- Número 16, març 2013

Números anteriors

- **Número 81, gener 2020**
Número 81, gener 2020
- **Número 80, octubre 2019**
Número 80, octubre 2019
- **Número 79, juliol-setembre 2019**
Número 79, juliol-setembre 2019
- **Número 78, juny 2019**
Número 78, juny 2019
- **Número 77, maig 2019**
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

Obertures que tanquen el curs

Concert de Grans Conjunts de l'Orquestra Simfònica de l'Esmuc

Irene Valle
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El director, George Pehlivanian

Abans que sonessin els tres primers cops que fan pensar en el destí i la seva força de la mà de Verdi, va sortir primerament Salvador Morera (alumne contrabaixista de primer) a llegir el [manifest](#) dels alumnes on es defensaven els tres punts claus de les protestes viscudes durant dues setmanes abans, i després [Sofia Martínez](#) (professora de percepció auditiva) a donar certes claus per activar l'escolta –encara que no gaires, degut al poc temps que se li donava i als diversos temes que havia de tractar. Ja finalment, i després d'alguns minuts d'expectació, va sortir el director i s'obrí el concert amb dues obertures: *La forza del destino* de Verdi, i *Pax Haganum*, de [Joan Albert Amargós](#). L'obra que el va tancar va ser el *Concert de clarinet número 1* de Weber, amb Àngel Belda com a protagonista, graduat de l'Escola el curs passat. Cal subratllar la seva manera de remarcar els moments dramàtics del primer moviment, així com

l'humor del rondó que acaba l'obra. També cal remarcar la propina, res més lluny que una coseta extra; *l'Oblivion* de Piazzolla va ser l'obra que, dedicada al seu pare mort fa poc, va fer aixecar el públic de la cadira en acabar la peça (amb més d'un amb llàgrimes als ulls). La segona part va ser sencera per a Wagner, celebrant el bicentenari del seu naixement –perquè, com tots sabem, va néixer el 1813. Començant amb la *Cavalcada de les valquíries* –potser una mica lentes per ser una cavalcada–, amb una extraordinària plantilla de músics –fruit del caràcter simpàtic del director, que gairebé a tothom que passava a veure els assajos d'aquesta peça els va dir que pugessin a l'escenari–, seguida del Preludi del *Tristany i Isolda* i de parts del final de la tetralogia de *L'anell dels Nibelungs*: el passeig de Sigfrid pel Rin i després la mort dels dos protagonistes, amb la marxa fúnebre de Sigfrid i la immolació de Brunilda, quan entra cavalcant a la pira. Una altra obra de Wagner, l'obertura de *Rienzi*, va servir com a propina per tancar el concert.

Aquesta activitat dels Grans Conjunts feta el passat 21 de juny (Dia Internacional de la Música, per cert) a la Sala 1 de L'Auditori, forma part d'una assignatura i es fa un cop al final de cada quadrimestre. Aquest vegada han vingut Dylan Colray com a director assistent (amb qui s'ha treballat els primers tres dies de *tutti*), i [George Pehlivanian](#) com a director principal. La seva batuta i el seu caràcter deixaran bon record a l'Escola. Aquest concert també ha servit per al projecte [Phoenix](#): a través d'una càmera situada davant del director i que enregistra els seus moviments, es vol arribar a crear un model matemàtic que relacioni la gestualitat del director amb l'expressivitat amb què correspon l'orquestra.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre 2013

Destacats

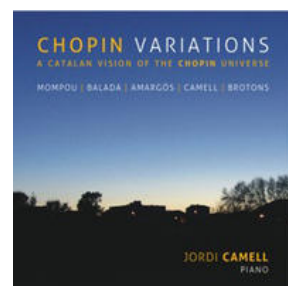
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

- Comunitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

Jazz, jazz & jazz!

Lluís Vidal dirigeix la Big Band de l'Esmuc

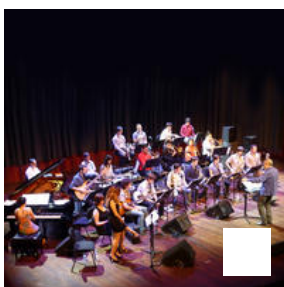

Hèctor Gasol
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

El passat dimarts 11 de juny de 2013, la Big Band de l'Escola Superior de Música de Catalunya ens va citar a la Sala Oriol Martorell de L'Auditori, sota la direcció de Lluís Vidal, per repassar diversos temes d'alguns dels grans del jazz. Dins del cicle dels Grans Conjunts, des de les set de la tarda fins a dos quarts de nou i una mica més, vam poder gaudir de l'espectacle de la nostra Big Band, formada per vint-i-dos músics. Ara bé, segons ens explica el seu director, és realment "l'audició de final de curs de l'assignatura, ja que no es fa de manera intensiva com els Grans Conjunts; i per això no es treballa un repertori unificat, sinó que es veuen diversos temes".

Si us sembla bé, viatgem per aquest programa variat que ens va oferir. Ara bé, abans vam escoltar la presentació de la Sofia Martínez i a continuació uns alumnes de l'Escola van pujar a l'escenari per llegir un [manifest](#) en contra de les retallades. L'inici del concert va centrar-se en la figura de Thelonious Monk, amb el tema *Brilliant corners*; igual que la propina de final de concert –fora de programa–, que va ser *Trinkle, trinkle*. Amb ells, junt amb el poder rítmic del *Swing Out* (Bob Mintzer) interpretat en la zona central del repertori, la formació va evidenciar els blocs sonors potents i sòlids delforte d'una bona Big Band.

Gershwin va tenir el seu espai a través dels arranjaments de Lluís Vidal i de Joan Albert Amargós, amb les veus de Núria González i Berta Gratacós, sota la interpretació dels temes *My man's gone now* i *Summertime*, respectivament. Aquesta selecció pertany al projecte (enregistrat l'any 1998) de l'Orquestra de Cambra del Teatre Lliure sobre *Porgy & Bess*, on les noves estructures arranjades donen una altra lectura de l'original. Ara bé, les veus femenines del vespre van tenir especial protagonisme en el tema de Richie Beirach (*Leaving*) i en l'arranjament de John Clayton del famós *I'm gonna live till I die*. Presència, color, timbre i claredat. També cal mencionar els diàlegs entre la veu i la Big Band en *Too close for comfort*, i l'interessant tractament vocal, com un instrument més de la formació, en *Bombshelter beast* de Maria Schneider.

Precisament amb Maria Schneider, la sonoritat de la Big Band va prendre una altra direcció. Un concepte diferent gràcies als originals efectes tímbrics, la personalitat de la guitarra d'Unai Eiziaguirre i l'estètica simfònica dels temes de la Schneider, la qual havia dirigit la formació de l'Escola l'any 2009.

Però el plat fort del concert va ser atorgat a Duke Ellington, tant pels intèrprets com pel públic, amb el tema *Diminuendo and crescendo un blue*. La històrica fusió dels dos temes d'aquest gran del jazz desxifra com ha de sonar una formació com aquesta i cadascuna de les agrupacions instrumentals. Compacte, unitària. Clarament aconseguida pels aplaudiments i, sobretot, reconeguda la participació d'Irene Reig com a saxo solista.

Convidem a tots els nostres lectors –hagin o no assistit a l'espectacle de la big band– a la pròxima actuació! Alguns hi tornarem...

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre
2013

Destacats

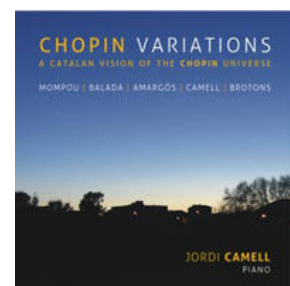
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

- Comunitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

La Cobla de l'Esmuc

Fills del mestissatge reclamen un lloc en el futur musical

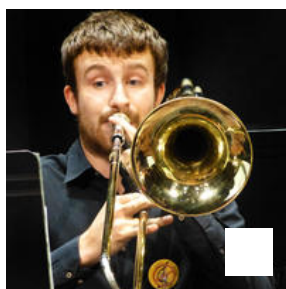
Miguel Gómez
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El concert del passat dia 18 de juny va ser especial en molts sentits. Director, músics, obres i context –de les obres i també del concert– formaven un còctel carregat i ben representatiu de la situació en què s'inseria el mateix. Diversos aspectes, de bon començament, diferien d'altres concerts de la cobla de l'Esmuc. Primer, un acostament sense precedents per part de l'entitat emissora cap a un públic que, versat o no en el tipus d'experiència sonora que estava a punt de viure, fou introduït d'una manera tan completa com apassionada per la professora del Departament de Teoria i Composició, Sofía Martínez, amb un gran èmfasi en les característiques úniques de l'Escola i la seua funció com a transmissora de cultura cap a la societat.

També un programa d'allò més complet i complex. Gairebé tot obres canòniques del repertori i compositors rellevants de la primera meitat del segle XX, però amb un patró comú. Ens parlen del creixement i expansió de la cobla des de les places i balls vuitcentistes a les sales de concert i l'esplendor del modernisme noucentista català. Primeres composicions no sardanístiques, com ara *Presentes de boda* de Josep Serra, i compositors de la música culta que s'atreveixen amb aquesta formació, com Toldrà i Montsalvatge, ens mostren una hibridació entre allò culte i allò popular que en gran mesura roman incipient encara hui en dia, fent de la cobla una formació instrumental difícil d'ubicar. De nou, paral·lelisme amb l'Esmuc, que pretén ser filla de la hibridació encara incompresa en molts sectors de la societat musical.

El director, Tomàs Grau, d'igual manera es mostra polifacètic. Sent un dels primers graduats de l'Esmuc i combinant en la seua carrera professional d'èxit la direcció de conjunts instrumentals ben diferents, demostra que les barreres existents entre gèneres i estils són creades i no tan difícils de trencar mitjançant una direcció impecable i amb un resultat sonor força efectista. De la mateixa manera, el conjunt de músics no és homogeni. Trobem intèrprets de música tradicional al costat de pedagogs o intèrprets de música clàssica, de forma que –de nou– una barreja aporta la clau per a un so equilibrat i ric que assoleix l'exigent nivell que les obres demanen.

I és que el manifest dels alumnes, indignats per la situació que els envolta, ho ha deixat ben clar: la cultura és un gran tresor del qual s'ha de tindre cura, coste el que coste. Retallar en cultura és desequilibrar la societat, i en eixe aspecte l'Esmuc té una gran responsabilitat. El tresor són aquestes obres, aquests autors, aquesta formació, aquest director, aquests músics i, és clar, també aquest públic.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre
2013

Destacats

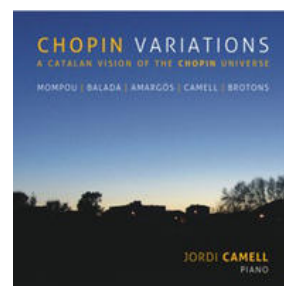
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

- Comunitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

L'Esmuc, en lluita

Els estudiants mostren la seva desaprovació a les retallades

Irene Valle
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Es va anomenar tancada, però el que volia ser és una crida d'atenció cap enfora. *Tancada* perquè es va dormir durant nou nits (des del dia 10 fins a la nit del 18 de juny), i *crida d'atenció* perquè es va pensar, per part de més d'un centenar d'alumnes, que s'havia de deixar constància de diversos fets que afectaven l'Escola amb els quals no estaven d'acord. Les decisions es prenen de manera assembleària, i mitjançant comissions –en grups, a petita escala– es treballaven els diversos punts que s'havien de tractar, allargant-se les assemblees fins a més de mitjanit. Per això quedar-se a dormir també suposava una ajuda per a la gent que no vivia a prop. Tres van ser els objectius que a la primera nit es van redactar al [manifest](#); el primer de tots: rebutjar qualsevol retallada a l'únic centre públic d'ensenyament superior de música de tota Catalunya, retallades que afecten de manera directa o indirecta a la qualitat dels ensenyaments; el

segon: demanar més transparència en els comptes i la gestió, totes dues dutes a terme per la Fundació, la presidenta de la qual és la Consellera d'Ensenyament Irene Rigau; i per últim, denunciar la manca de democràcia de l'Escola, ja que per una part els estudiants no tenen poder de participació als òrgans de decisió, i per altra, la seva direcció és designada per un patronat extern. Es va respondre aquest manifest amb [un comunicat](#) de part del director general, l'equip directiu i el consell de direcció i signat per tots els caps dels diferents departaments, on el primer punt denunciat per l'alumnat s'assumia com a inevitable.

Les formes de donar veu a la protesta van ser molt diverses, i els mitjans de comunicació se'n van [fer ressò](#): dimecres 12 a la plaça Sant Jaume, davant de la Generalitat, on es van tocar marxes fúnebres; dos dies després al Departament d'Ensenyament i a la setmana següent davant del Parlament, a la sortida dels polítics. Per altra banda, a tots els concerts de Grans Conjunts es va llegir el manifest, tal com van poder fer totes aquelles persones i grups externs a l'Esmuc que van oferir [el seu suport](#).

Dimarts 18 es va fer una [roda de premsa](#) on es va valorar aquella setmana de tancada. Degut al desenvolupament de la relació amb l'equip directiu durant aquest temps, es va acabar demanant la seva dimissió. També es va anunciar que aquella seria l'última nit que es dormiria a l'Esmuc, així com que encara que l'estiu estigués a prop, els motius i la lluita no s'oblidarien, i com a punt de referència per a la tornada es va fixar la primera setmana d'octubre per fer una sèrie de mobilitzacions. Per recordar que es creu fermament en la capacitat de millorar l'Escola. Per recordar que tot això no s'ha acabat.

La pancarta desplegada a la Plaça Sant Jaume reivindica una educació musical pública i de qualitat

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre
2013

Destacats

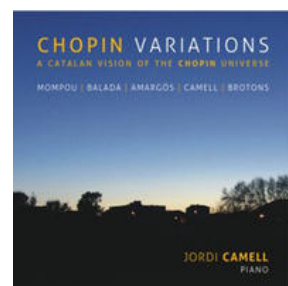
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

- Comunitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

Comusitària

Un periple arreu dels cinc continents

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El setembre de 2008, Noemí Rubio i Laia Serra, ambdues titulades superior de pedagogia de l'instrument per l'Esmuc, creen **Comusitària** des de la convicció que les polítiques culturals i educatives han de vincular-se a la realitat i a les necessitats del context.

A partir de l'interrogant si l'educació artística és un privilegi o pot tenir múltiples formes per traspassar límits mentals, econòmics i geogràfics, dissenyen una recerca arreu dels escenaris més singulars del Regne Unit dedicats a la música comunitària amb el suport del Consell de les Arts de Catalunya.

De retorn de l'experiència britànica, s'assenten a Catalunya per engegar una plataforma que treballa des de la perspectiva del Desenvolupament Cultural Comunitari (DCC d'ara en endavant) per a la creació, investigació i

difusió de projectes artístics que contribueixin a la construcció d'una ciutadania més activa, crítica i creativa.

En aquests cinc anys de trajectòria, Comusitària ha articulat el seu convenciment de múltiples formes: dissenyant i coordinant projectes de creació comunitària per l'Escola de Música-Centre de les Arts de L'Hospitalet i el Grup Instrumental Barcelona 216; dedicant-se a la implementació de projectes com el 4Cordes de Mataró; realitzant formació en universitats, institucions culturals i per l'Administració Pública; difonent les pràctiques de l'art comunitari des de la vessant més acadèmica (recerca en residència al Community Arts Network d'Adelaide i estudi sobre *El Desenvolupament cultural comunitari com a nou model de gestió per als equipaments culturals* sota la tutela de la UB) fins la més divulgativa (coedició del monogràfic *Acció cultural i desenvolupament comunitari* de l'editorial Graó, participació en ponències, comunicació a través de les plataformes digitals i organització de jornades).

Així mateix, la seva inquietud per ampliar la mirada sobre la concepció i la praxis del DCC les condueix a data d'avui a formular un nou i ambiciós projecte: **Periplus**, una ruta d'investigació i acció entorn l'art comunitari que vol analitzar críticament la intersecció entre art, educació i societat per a identificar quins elements de gestió, metodologia i retorn social són claus per a l'èxit dels projectes i així elaborar un marc teòric i pràctic transferible a les pràctiques i professionals del sector de la cultura, l'educació i el camp social.

En un context on es fa necessari donar i trobar respostes a les noves problemàtiques, Comusitària creu que cal posar en valor els actius, fortaleses i potencialitats del DCC des d'una mirada crítica i contrastada, raó per la qual posa en funcionament tot aquest engranatge. Però va més enllà i, amb la voluntat que pensament i creació artística es donin la mà, proposa la creació d'una pel·lícula documental col·laborativa que reculli la mirada independent de diferents artistes residents als països visitats, acompanyada de material audiovisual complementari que testimonii l'essència de l'experiència. Per aquesta iniciativa, Comusitària ha ampliat el seu equip i s'ha aliat amb Polacos Film Collective, Generative Productions i Dani Medina.

Qui ha sentit a parlar del sistema d'orquestrades de Venezuela, o del projecte de Carlinhos Brown a les faveles del Brasil i els seus èxits socials pot imaginar-se quina tipologia de projectes són els escollits per Periplus. En aquesta ocasió, però, el fet que siguin les comunitats les protagonistes i generadores dels projectes i que ho facin en cultures i espais tan dispars com Delhi, Auckland, Bogotá o San Francisco farà que cada experiència sigui ben diferent. Hi haurà nens però també adults; contextos escolars i també poblacions perseguides o grups racials discriminats. Sonarà Beethoven, *Hip-Hop*, música ètnica i Jazz. La llista de contrastos entre projectes, comunitats, músiques i experiències es fa interminable.

El grau d'innovació del projecte Periplus és també la interacció i transacció de diferents camps professionals que van des de la creació i educació artística, passant per la sociologia i el desenvolupament comunitari i finalitzant en la gestió cultural. Com ho és la vocació internacional de la recerca; és a dir, la possibilitat de confegir una mirada polièdrica del DCC a partir de l'abordatge plural de tots els projectes identificats en catorze països.

Periplus doncs, investiga, documenta i promou les pràctiques artístiques contemporànies en diversos entorns culturals i contexts socials on l'art (posant especial èmfasi en les arts escèniques i els projectes interdisciplinaris) és l'element de construcció comunitària. I per a fer-ho es radiografiaran de setembre de 2013 a juliol de 2014 projectes i programes de diferent índole basant-se en una investigació avaluativa. Per aquesta fase exploratòria, la Laia Serra al costat del Ferran Badal actuaran d'equip expedicionari mentre la Noemí Rubio dirigirà el camp base.

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre 2013

Destacats

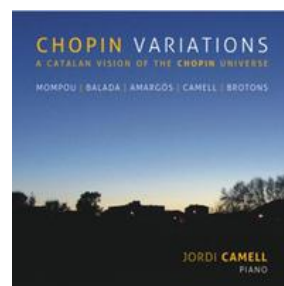
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

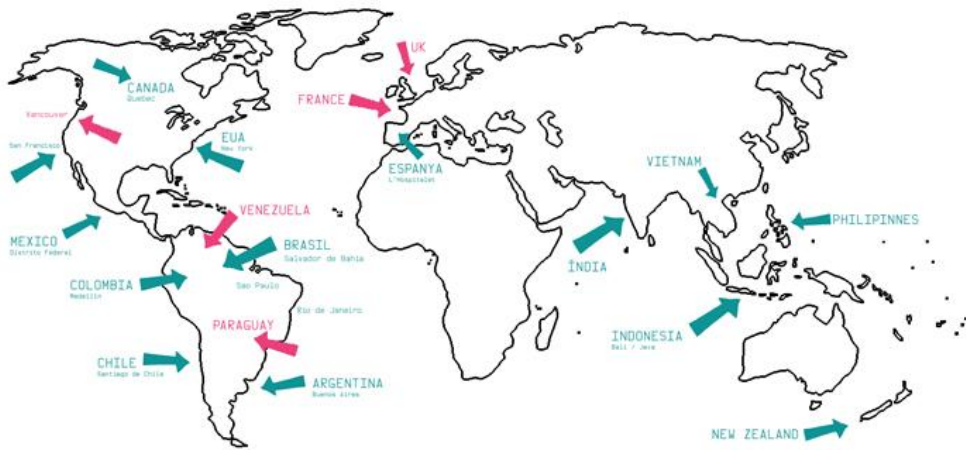

- Comusitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

La ruta compta a més amb el propòsit de configurar una segona fase per Europa i Àfrica per incidir en altres escenaris que configuran així un panorama més global del DCC. De fet, la vessant d'investigació de Periplus s'ha integrat al grup de recerca *Art, Espai Públic i Transformació Social* vinculat al grup INQUAS-ASOC de la Universitat Ramon Llull juntament al Laboratori d'Educació Social de la UOC. La seva finalitat és impulsar la reflexió i l'anàlisi de practiques artístiques vinculades a la transformació social. També té com a meta dissenyar i executar línies de recerca en la mateixa direcció. Es tracta doncs d'un espai de treball interdisciplinari que aglutina professionals del món de les arts escèniques, la música, la fotografia, així com professionals del món acadèmic i socioeducatiu. L'objectiu final és produir coneixement sobre l'impacte de l'art en les noves produccions de sentit individual i col·lectiu, així com obrir nous tipus d'incorporació social. Emmarcar el projecte a aquest grup de recerca fa de Periplus una iniciativa d'àmbit encara més global.

La recerca se situa en una posició privilegiada en el sentit que s'avaluaran i monitoritzaran practiques artístiques sociocomunitàries de països d'arreu del món, oferint així una perspectiva global d'aquest nou paradigma d'actuació sociocomunitària, abraçant una gran diversitat de models i formats del DCC. El marc conceptual de referència que es proposa és aquell procés que simultàniament construeix el creixement personal i la capacitat cultural col·lectiva, mentre contribueix al canvi social positiu des de la col·laboració mútua entre artistes, organitzacions, educadors i altres agents socials i del territori.

Aquest equip de treball pretén, a més, verificar la intensitat de relació entre el DCC, la cohesió social i la creació de ciutadania per mitjà d'aquests i altres projectes ubicats al marge de *Periplus*, entenent que els espais de DCC són privilegiats i idonis per la finalitat de cohesionar socialment un territori així com per generar i/o revitalitzar el concepte i la pràctica de la ciutadania des de la participació, l'expressió i la transformació socials. A més, capitanejarà el procés de construcció d'una xarxa internacional d'universitats i experts del DCC que promogui la creació d'un observatori de bones practiques sobre l'art comunitari i l'espai públic així com l'elaboració d'un programa d'I+D d'abast internacional.

Noemí Rubio i Laia Serra, directores de Comunitària

Periplus, amb l'aval de centres educatius (Ramon Llull-Fundació Pere Tarrés, IDEC-Pompeu Fabra, ESMUC i EMCA de L'Hospitalet), organitzacions culturals (International Community Arts Festival, CCCB, Fàbrica de la creació Fabra i Coats, Trànsit Projectes, Interarts i ACEM) i el suport institucional (Consell de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona) pretén que l'art comunitari esdevingui un focus de debat i reflexió sobre els nous paradigmes culturals, educatius i d'intervenció social que la conjuntura actual demana.

Pel que fa referència a l'avenç en el saber, els resultats de Periplus (investigació, xarxa internacional, guia tècnica-metodològica, web, publicacions, vídeos, pel·lícula documental) permetran ampliar significativament el coneixement disponible fins avui sobre el retorn social del DCC a Catalunya i a la resta de l'Estat. Des de la perspectiva acadèmica es tracta d'un camp poc explorat i amb un clar dèficit de literatura especialitzada.

Per això, en termes generals, Periplus pot contribuir en el replantejament de la creació artística i en la consideració del fet cultural

com un dels pilars per a la cohesió social i per a la sostenibilitat en la planificació de les polítiques públiques. En tot cas, si algú buscava una font de coneixement sobre la legitimitat de la cultura, Periplus podrà posar en paraules (des de la investigació i l'acció) el marc de valors que apunten a la tipologia de món on ens agradaria viure des de l'art.

Comunitària rep el suport del Grup d'investigació *Art, Espai Públic i Transformació Social* de la Universitat Ramon Llull. Tota la informació sobre el projecte la trobareu a: www.comunitaria.wix.com/periplus.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Sardanes llargues, curtes i 'mitjanes'

Concert Arrel-Fusió i Grup d'improvisació tradicional

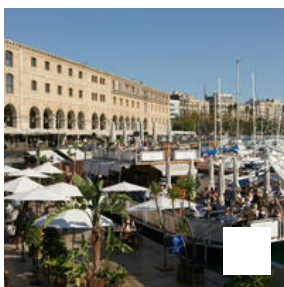
Laura Mutgé
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

El concert va tenir lloc a la terrassa del Museu d'història de Catalunya.

El dimecres dia 12 de juny del 2013, dos grups de música tradicional catalana van fer un [concert al Museu d'Història de Catalunya](#). Els grups estaven formats per alumnes de l'Esmuc i dirigits per Marcel Casellas. Tot i ser un concert que podria semblar normal i corrent, no ho va ser en absolut. Música, dansa, política i reflexions culturals es varen trobar aquell vespre.

A la terrassa del museu, amb vistes al port i a Montjuïc, mentre el sol es ponía, va començar aquest concert amb el grup Arrel-fusió, format per 13 músics, que ens varen obsequiar amb un recull de sardanes curtes, llargues i 'mitjanes', com les anomenava el programa. Des d'un bon començament ja es va advertir al públic que aquell no era un concert per estar-se assegut: tothom estava convidat a ballar en un espai generós que s'havia deixat entre l'escenari i les cadires on se situava el públic. Els primers espontanis, però, ballaven tímidament a darrera les cadires. Després de la primera sardana curta va entrar en escena el grup d'improvisació, format per sis músics, que al llarg de la vetllada ens van interpretar una espècie de suite

de danses populars, des de xotis fins a masurques.

Podria haver estat un concert seriós i fred; en lloc d'això el que semblava era una festa. Mentre un dels grups tocava, els músics de l'altre conjunt deixaven els instruments i s'afegien a les rotllanes que es creaven per ballar polques o sardanes, tot animant als més tímids espectadors a que s'hi apuntessin. El resultat va ser des de balls perfectament coordinats fins a veritables desastres, on la gent perdia la parella amb la qual ballava i s'havia d'espavilar a trobar-ne una altra; de grans rotllanes amb els músics tocant dempeus a l'interior, o balls amb parella, més íntims i no tan moguts. Els músics i el públic varen saber crear un ambient de gran harmonia, on els més experts ensenyaven i animaven els més maldestres i on fins i tot hi va tenir un paper la canalla, que amb decisió es va unir a la rotllana per aprendre a ballar una sardana.

Ja era negra nit però els músics encara tenien energia per estona, i entre dansa i dansa també varen cantar cançons com la *Marieta Cistellera*, amb quatre solistes que anaven glosant els versos i que no van poder evitar deixar de banda unes rimes serioses per altres més arriscades i picants, fent que tant el públic com els músics passessin una bona estona rient. També van cantar el *Pastoret* i la famosa cançó de Jaume Arnella *Som boletaires*, que va contagiar del sentiment patriota que embolcalla aquesta cançó.

Entre danses i cançons, també va haver-hi uns moments per al discurs o reflexió de l'Anna Costal sobre la història de la sardana curta i llarga que va finalitzar amb una reflexió fantàstica sobre l'autenticitat de la música popular i les persones que fan que sigui viva, on entre línies es podien veure els mots Catalunya i catalans. També es va llegir un [manifest](#) escrit pels alumnes de l'Esmuc on explicaven els canvis que experimentarà l'escola el proper curs: pujada del 12% del preu de cada assignatura, retallada d'hores de classe d'instrument i de grups instrumentals, eliminació d'assignatures i de mencions..., en definitiva, tot un seguit de mesures que afavoreixen la degradació de l'educació en aquest país.

Va ser un concert per gaudir de la música, per aprendre o millorar danses típiques de la nostra cultura, per conèixer diferents punts de vista de la història de la sardana i de Catalunya i també perquè cadascú fes una reflexió personal dels fets polítics, econòmics i culturals que estem vivint actualment i quin lloc volem ocupar en aquesta lluita.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre
2013

Destacats

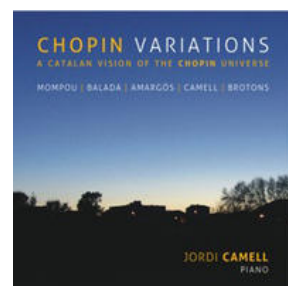
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

- Comunitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

Revivint el Romànic a través del cant pla

Alumnes de l'Esmuc col·laboren amb el MNAC en un projecte interdisciplinari

Ester Castelló
Estudiant de Musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre 2013

Destacats

- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

Gent Esmuc

Altres publicacions 0

Detall del Pantocràtor de Sant Climent de Taüll. MNAC

Sembla quelcom modern el fet de parlar de la interdisciplinarietat de les arts, però haurem de reconèixer que antigament moltes d'elles ja anaven agafades de la mà. La participació de la societat medieval en la litúrgia implicava estar envoltats de l'art de l'arquitectura, l'edifici en si mateix, és a dir, el temple o església; l'art de la pintura, amb els retaules i frescos que mostraven passatges de la vida de Crist, de la Verge o dels sants; l'art de l'escultura, que amb el mateix propòsit cercava també de fer créixer la devoció entre els feligresos; i finalment, l'art de la música, l'art més efímer, però alhora el que més fàcilment pot penetrar dins la nostra ànima, i que en aquell temps era viscuda a través del cant pla.

Actualment encara podem trobar aquesta conjunció d'arts, tanmateix amb matisos una mica diversos, degut al pas del temps i als diferents corrents artístics. Moltes obres d'art, però, s'han hagut de traslladar dels temples als museus, per a poder-les conservar millor, i així s'ha anat perdent aquesta unió entre les diverses arts. Tanmateix, alguns museus, com el Museu Nacional d'Art de Catalunya ([MNAC](#)), han volgut tornar a unir les arts plàstiques amb la música, com hem pogut comprovar ja amb els [cursos d'iconografia musical](#) que ofereix –amb professors de l'Esmuc–, i pretén, a més, que fins i tot des de casa puguem gaudir d'algunes de les seves obres, tot fent una visita virtual, acompanyant-les d'una música que s'hi adigui, tant per la seva època com per la temàtica. Per dur a terme aquesta comesa, el MNAC ha demanat la col·laboració de l'Esmuc, i diversos professors del departament de musicologia s'hi han implicat. Entre ells, Juan Carlos Asensio, especialista en música medieval, que va portar aquesta idea una mica més enllà, implicant els alumnes de l'assignatura de cant pla per a que fossin ells els intèrprets de les obres triades per fer reviure el romànic. Així, en una sala del mateix museu, els alumnes, procedents de diverses especialitats com cant històric, llaüt, clavicèmbal, direcció, baixó i musicologia, varen gravar, en una acústica molt peculiar, obres del repertori de cant pla dedicades a la creu, a la llum, al Tres Mags, un *Te Deum*, entre altres, que podrem escoltar a la pàgina web del museu a partir del mes de setembre.

Comentaris (0)

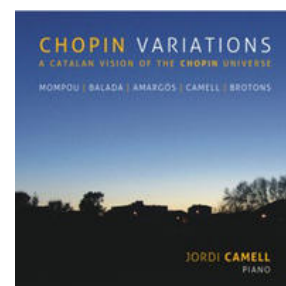
+ Afegir un comentari

- Revivint el Romànic a través del cant pla

- Comunitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

Homenatge català a Chopin

Chopin Variations, de Jordi Camell

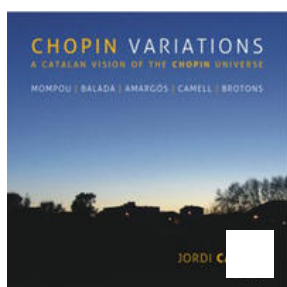
Mònica Tarré
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

Gent Esmuc

Altres publicacions

0

Jordi Camell, reconegut pianista, professor de piano i cap del Departament de Música Clàssica i Contemporània de l'Escola Superior de Música de Catalunya, ha enregistrat el seu últim CD, *Chopin Variations*, amb obres dels compositors catalans Mompou, Balada, Brotons, Amargós i ell mateix, que han escrit peces per a piano sobre temes de Chopin. Aquest disc està patrocinat pel Consolat General de la República de Polònia a Barcelona, i editat per Columna Música. Fou enregistrat a l'Auditori Can Roig i Torres de Santa Coloma de Gramenet els dies 19 i 20 de maig de 2012.

El programa que presenta consta de les *Variations sur un thème de Chopin* (1938-1957), de Frederic Mompou (1893-1987); *Transparency of Chopin's first Ballade* (1977), de Lleonard Balada (1933); *Tres Nocturns alla Chopin op. 116* (2010) (encàrrec del Consolat General de Polònia de Barcelona), de

Salvador Brotons (1959); *Retrat de Chopin* (2010) (encàrrec del Consolat General de Polònia de Barcelona), de Joan Albert Amargós (1950) i s'hi afegeix una obra del mateix Jordi Camell: *Sorak 1708, des de les preguntes que Chopin em fa* (2010).

Aquest compacte recull composicions que comprenen un marc temporal des del 1938 al 2010. Frederic Mompou, per a compondre la seva col·lecció de *Variations sur un thème de Chopin* –que en la seva idea original de 1938 havien de ser per a violoncel i piano per petició del violoncel·lista Gaspar Cassadó– se serveix del *Preludi opus 28 núm. 7*. Dos motius temàtics de la *Balada núm. 1* de Chopin són les que utilitza Lleonard Balada per a la seva *Transparency of Chopin's first Ballade*, tot combinant-les amb *clusters*, esquemes minimalistes, collage, etc., en una partitura sense compàs. El *Retrat de Chopin* (2010) de Joan Albert Amargós pretén recrear l'atmosfera intimista de Chopin, sense partir de cap obra en concret i amb harmonies eclèctiques entre la tradició, el jazz i altres elements estètics del segle XX. El barceloní Salvador Brotons compongué el 2010 *Tres Nocturns alla Chopin opus 116*, recreant la forma i la textura del compositor polonès. La composició de *Sorak 1708*, una pàgina escrita en quatre seccions, s'organitza a partir de motius temàtics d'obres de Chopin com l'*Estudi opus 10 núm. 3* o els *Preludis opus 28 núm. 2 i 4*.

Aquest CD pretén retre homenatge al compositor Chopin i la seva estada a Barcelona, ara fa 175 anys. El compositor polonès realitzà un dels seus comptats viatges, però molt rellevant a nivell sentimental i de creació artística, a la ciutat de Mallorca, passant prèviament per Barcelona. L'impacte que causà la seva obra en terres catalanes dugué a la creació de noves obres de compositors catalans inspirades en Chopin.

Amb un so net i cuidat, amb un fraseig entenedor i amb una àmplia gamma de colors, Jordi Camell, com si improvisés, ens presenta aquest homenatge català a Chopin.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre 2013

Destacats

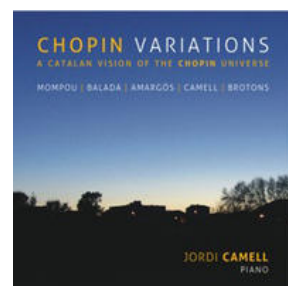
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

- Comunitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

La tècnica Alexander

Canvi d'hàbits i prevenció de trastorns musculoesquelètics en l'àmbit laboral

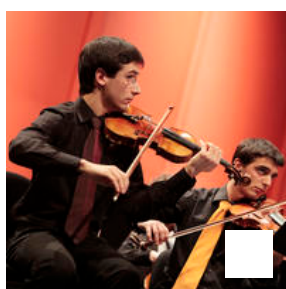
Mireia Mora Griso
Música i professora de tècnica Alexander.
Professora de l'Esmuc.

Posa't en contacte

Article

Altres publicacions

0

Múltiples estudis fets arreu d'arreu del món mostren que entre el 50 i 80 % dels músics professionals pateixen trastorns musculoesquelètics algun cop durant la seva vida laboral. Els trastorns musculoesquelètics més freqüents entre els músics són els que afecten les cervicals, esquena i extremitats superiors. Els símptomes poden aparèixer de sobte o anar augmentant progressivament al llarg de setmanes o mesos, i solen ser molèsties amb dolor, feblesa muscular, insensibilitat, formigueig, reducció de control muscular i/o limitacions en el moviment. Aquests trastorns interfereixen en la interpretació, ja que es perd capacitat de control de volum de so, precisió, velocitat i expressivitat musical. Alguns d'aquests estudis també mostren que els músics professionals tenen trastorns musculoesquelètics amb una freqüència molt més alta que la resta de perfils de treballadors en general. També reflecteixen que, desafortunadament, molt sovint els músics

segueixen tocant i practicant encara que tinguin aquests símptomes, fins que aquests els obliguen a parar de tocar, el que fa que les probabilitats de recuperar-se plenament siguin menors. [2]

Segons l'Agència Europea per a la Seguretat i la Salut en el Treball, els factors de risc que contribueixen a l'aparició de trastorns musculoesquelètics durant la jornada laboral són de tres tipus:

1. Factors físics: postures forçades i mantingudes, moviments repetitius i manipulació de càrregues, entre d'altres.
2. Factors psicosocials: demandes d'alt rendiment, por, repetició, monotonia, estrès i insatisfacció laboral, entre d'altres.
3. Factors individuals: història mèdica, capacitat física i edat, entre d'altres.

En professions on es fan servir moviments d'alta precisió i que impliquen gran responsabilitat per part del treballador, com és el cas de cirurgians, dentistes, músics intèrprets professionals, pilots i altres, el risc de trastorns musculoesquelètics és molt elevat, ja que al factor físic s'hi suma el factor psicosocial.

És el cas per exemple d'un violinista d'orquestra professional, el qual pot estar de manera habitual durant 5 o més hores al dia fent moviments repetitius (braç de l'arc i dits de la mà esquerra), mantenint una postura asimètrica, aguantant la càrrega del pes de l'instrument i al mateix temps gestionant la tensió psicològica per l'alt rendiment que ha d'assolir en escena. És a dir, la majoria de factors de risc físics i psicosocials actuant alhora en una sola persona!

La prevenció dels trastorns musculoesquelètics en músics instrumentistes professionals és doncs de gran valor, tant pel fet que puguin limitar les capacitats artístiques del músic com pel fet que puguin fins i tot propiciar la finalització de la seva carrera professional. Tot això afecta seriosament la seva salut emocional, psíquica, física i també econòmica.

Els trastorns musculoesquelètics més freqüents entre els músics són els que afecten les cervicals, esquena i extremitats superiors.

Des de la prevenció de riscos laborals s'han dut a terme a tot el món diverses iniciatives i aplicacions amb l'objectiu de reduir els trastorns musculoesquelètics que pateix la població treballadora en general. Els resultats han mostrat però que aquestes implantacions no els han fet disminuir, sinó que les baixes laborals per aquest motiu es mantenen. La meua opinió sobre quin pot ser el motiu que no disminueixin és que, des de la prevenció de riscos laborals, es busquen generalment solucions des del punt de vista de l'adaptació de l'entorn (alçada i forma de la cadira, adaptadors de l'instrument, condicions d'ambient, etc.), que són molt importants a l'hora de prevenir trastorns musculoesquelètics, però que no es té prou en compte l'aportar formació als treballadors perquè comptin amb eines per gestionar l'ús que fan de si mateixos en les seves activitats habituals. El Dr. W. Barlow, reumatòleg i professor de Tècnica Alexander, exposa en el seu llibre *El principio de Matthias Alexander* [3] que amb l'aportació que fa l'ergonomia en la prevenció de trastorns musculoesquelètics –com a especialitat per adaptar les màquines a l'home, per la qual les cadires, taules, i tota classe de maquinària es redissenya amb la finalitat de deixar espai adequat per l'allargada dels colzes, cames, etc.– es vol reduir al mínim la fatiga i la tensió per moviments realitzats en posicions defectuoses, però que, tot i així, i a causa de l'absència d'un concepte adequat d'ús de si mateix de l'ésser humà, aquest enfocament no té els fruits desitjats: el treballador segueix arribant a casa fatigat i amb dolor d'esquena. L'ús d'un mateix és la manera en que cada persona s'habitua a usar el seu cos i ment en les activitats del dia a dia, la manera pròpia de moure's i reaccionar als estímuls.

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre 2013

Destacats

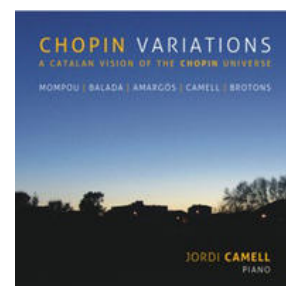
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

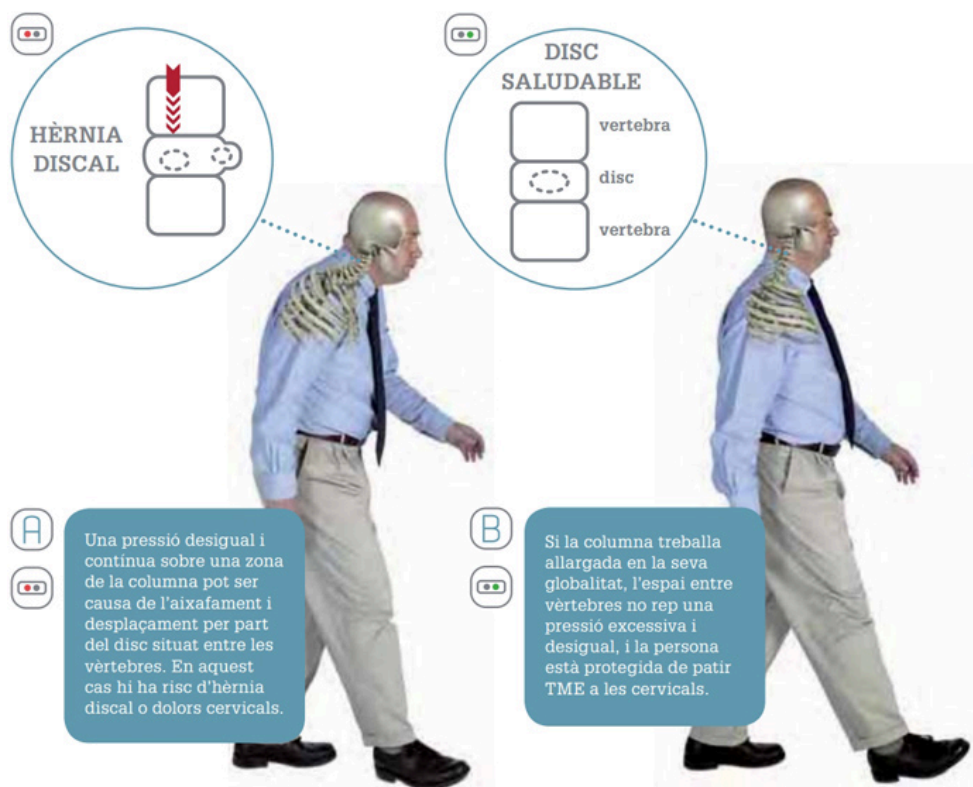
- Comunitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

L'experiència amb la tècnica Alexander ha demostrat que hi ha una relació molt clara entre els hàbits i els trastorns musculoesquelètics. Des que ens llevem de bon matí fins que ens en anem a dormir, la nostra vida és plena d'activitats. Algunes són més específiques, com tocar un instrument musical, però altres són tan habituals que ni ens adonem que les fem: aixecar-se de la cadira, escriure, pujar escales, parlar, respirar, etc. Si quantifiquéssim totes les vegades que utilitzem moviments perjudicials per al nostre cos, potser ens sorprendríem en adonar-nos que ens passem una gran part del dia i, per tant, de la nostra vida, afavorint l'aparició de trastorns musculoesquelètics.

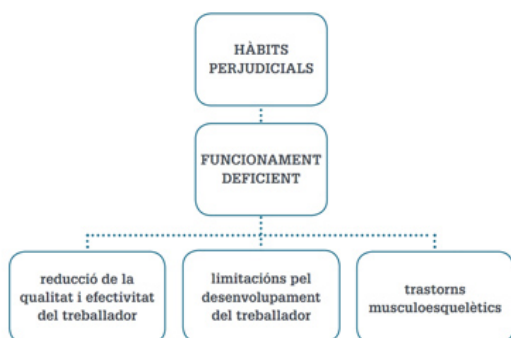

Si l'hàbit d'una persona és contraure les cervicals de forma constant i en qualsevol situació, un canvi d'hàbits que posi atenció solament a les tasques laborals no serà suficient. Caldrà que deixi de tensar la musculatura del coll també mentre parla als seus fills, seu en una cadira o puja les escales del metro. A l'hora de canviar hàbits cal tenir en compte que el cos el fem servir tot el dia, i que sempre és el mateix, tant en l'activitat professional – cantant, tocant l'instrument musical, dirigint cor o orquestra, donant classes, etc.– com en les activitats de la feina, a casa, fent esport o practicant aficions.

Els hàbits determinen la qualitat del moviment i postura, i segons com siguin poden interferir i perjudicar el funcionament del cos i limitar el seu moviment. Un ús d'un mateix viciat d'hàbits perjudicials provoca un funcionament deficient de la persona que pot donar lloc a:

- Reducció de la qualitat i efectivitat en les activitats que la persona du a terme.
- Trastorns musculoesquelètics (TME) a curt, mitjà o llarg termini, puntuals, recurrents o crònics.
- Limitacions en el desenvolupament de les capacitats professionals de la persona.

Relació entre hàbits perjudicials i TME

La tècnica Alexander és un mètode de reeducació psicofísica de l'individu, que aporta la capacitat de canviar els propis hàbits de moviment, postura, coordinació i equilibri en qualsevol activitat, de manera que aquesta es realitzi de manera lliure, fàcil, eficient i saludable. Tal i com descriu la revista *The British Medical Journal*, [4] "les classes de tècnica Alexander ofereixen un enfocament individual dissenyat per desenvolupar habilitats amb les quals reconèixer, entendre i prevenir hàbits perjudicials que afecten el to muscular i la coordinació neuromuscular". Una de les bases de la tècnica Alexander és l'aprenentatge per gestionar els propis hàbits tenint en compte que la persona funciona des de la globalitat psicofísica. Segons F. M. Alexander "Allò que s'anomena 'mental' o 'físic' no són realitats

separades". Aquest fet es reflecteix en les estratègies inconscients o conscients de moviment, to muscular, postura, reacció a estímuls, respiració, consciència, estrès, etc. N. Timbergen, premi Nobel de medicina i fisiologia (1973) expressa: "F.M. Alexander ha aportat un gran servei en el camp de la Medicina, cada acte és tractat com quelcom que involucra la totalitat de l'individu, la totalitat psicofísica de l'home".

L'enfocament que emfatitza el funcionament de la ment i el cos com a unitat és, segons molts experts, el que s'està obviat a l'hora de prevenir, diagnosticar i resoldre els trastorns musculoesquelètics. De ben segur que d'entrada sembla més fàcil intentar resoldre trastorns musculoesquelètics únicament des del cos com a entitat separada i de manera mecànica, però la realitat és que l'ésser humà és un ésser viu on tota acció involucra el funcionament psicofísic. Aquesta realitat és la que la Tècnica Alexander pren com a base i punt de partida a l'hora de considerar qualsevol aspecte biomecànic de l'ésser humà.

Números anteriors

- Número 81, gener 2020
Número 81, gener 2020
- Número 80, octubre 2019
Número 80, octubre 2019
- Número 79, juliol-setembre 2019
Número 79, juliol-setembre 2019
- Número 78, juny 2019
Número 78, juny 2019
- Número 77, maig 2019
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital

El mèrit d'Alexander ha estat desenvolupar una metodologia pràctica i directa que, en ser aplicada, transforma la complexitat d'atendre l'ésser humà com a unitat psicofísica en quelcom simple i accessible, aportant la sensació de reintegració i d'estar de nou en contacte amb un mateix.

El llibre que presentem en aquest article és sobre l'aplicació de la tècnica Alexander per prevenir trastorns musculoesquelètics especialment en l'àmbit laboral, i mostra com, a partir de la reeducació dels hàbits perjudicials, es pot restablir un ús i funcionament musculoesquelètic que ajudi a resoldre el trastorn i a evitar que es repeteixi. Aquest mètode de reeducació psicofísic compta amb més de 100 anys d'experiència, amb beneficis en la prevenció i recuperació de trastorns musculoesquelètics, especialment en músics però també en tots els altres perfils de treballador.

L'experiència amb la tècnica Alexander ha demostrat que hi ha una relació molt clara entre els hàbits i els trastorns musculoesquelètics.

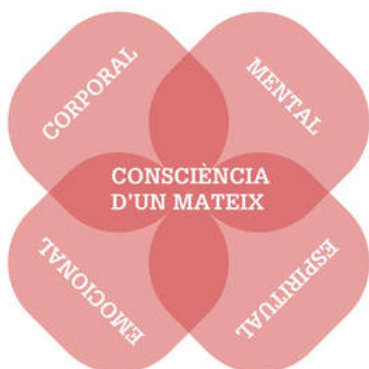
La tècnica Alexander ha comptat al llarg de la seva història amb suport de la comunitat mèdica, així com d'estudis científics que demostren la seva eficàcia en la prevenció de trastorns musculoesquelètics i altres aspectes relacionats amb la salut i el desenvolupament professional. Així, l'estudi publicat pel *British Medical Journal* mostra que 600 pacients amb dolor lumbar crònic milloren reduint un 86% els dies que pateixen dolor i en un 43% les limitacions creades pel dolor durant les seves activitats i funcions habituals. [4] Les conclusions extretes de l'estudi descriptiu i comparatiu de precedents en què s'ha aplicat la tècnica Alexander com a eina de PRL en diferents organitzacions empresarials arreu del món, titulat *Formació per l'autogestió del treballador en la prevenció de TME* i publicat per Foment del Treball Nacional, [5] mostren que la tècnica Alexander aporta beneficis en trastorns musculoesquelètics a qualsevol perfil de treballador –des del d'una cadena de producció, passant pel que s'encarrega de tasques d'oficina, càrrecs de direcció, fins als d'activitats d'alt rendiment com músics o cirurgians– així com que l'efectivitat d'aquests beneficis es manté a llarg termini.

Proves pilot dutes a terme a varies empreses com Alliance (EUA) també demostren que els dolors de cervicals, esquena, lumbars, malucs, espatlles, braços, canells, mans i dits de les mans es van reduir en gairebé un 50%, després de tres mesos d'aplicar la formació de tècnica Alexander als treballadors, i que aquest grau de protecció es va mantenir deu mesos després d'haver rebut la formació. Un dels casos més destacats de l'estudi és el de la implantació que es du a terme des de fa 12 anys a la fàbrica de navalles Victorinox a Suïssa.

Aquesta implantació de tècnica Alexander sense altres accions preventives paral·leles ha reduït en un 40% les hores de treball perdudes per malalties relacionades amb trastorns musculoesquelètics en una plantilla d'uns mil treballadors de perfils laborals de producció, oficina i direcció. Paul auf der Maur, responsable de la implantació i cap del Departament de Producció comentava que "L'empresa considera la tècnica Alexander com l'eina principal de prevenció per la salut general i com a prevenció de trastorns musculoesquelètics. Al principi de la implantació, els treballadors tenien problemes de tendinitis i d'excessiva tensió muscular, vaig pensar en solucionar aquest problema i la tècnica Alexander em va semblar la solució apropiada ja que implica un procés d'aprenentatge i afavoreix l'autoresponsabilitat de les persones per fer-se càrrec de la pròpia salut. La nostra experiència és que si els assalariats aprenen, funciona."

El llibre també exposa com aquest mateix procés de reeducació afavoreix una millora de la qualitat de la persona en les activitats que du a terme, així com del desenvolupament de les pròpies capacitats i aflorament del propi talent.

Des del meu entendre, l'activitat del músic requereix la disponibilitat, presència i activitat de tota la globalitat de la persona (mental, corporal, emocional, espiritual, etc.). És per això que crec que el desenvolupament de les seves competències com a intèrpret (tècnica instrumental, expressivitat musical, comunicació a escena, etc.) cal que es faci a través d'un aprenentatge sempre des de la globalitat de l'ésser humà. John Dewey, eminent pedagog i alumne de FM. Alexander, deia que "Perquè l'aprenentatge sigui efectiu necessita estar basat en experiència de primera mà". L'aprenentatge exclusivament teòric fa que l'alumne aprengui els coneixements només des de la ment, i quan aquest és només físic pot comportar que els moviments siguin purament mecànics. L'aprenentatge a través de l'experiència i consciència d'un mateix en la pròpia globalitat permet que els coneixements s'adquireixin i es desenvolupin a través de totes les dimensions de la persona al mateix temps.

La creació artística del músic és un procés constant. Així com un pintor passa pel procés de crear la seva obra i, un cop està realitzada, només li cal exposar-la, cada cop que un músic exposa la seva obra ho fa a través del procés de crear-la de nou. Per tant, un dels reptes del músic és aprendre com estar en aquest procés creatiu amb les màximes capacitats i gestionant el canvi constant que representa crear sempre des del present: aquí i ara.

Segons Alexander "El canvi és l'expressió suprema de la realitat". L'adaptació al canvi és un procés constant d'anar des d'allò conegut al desconegut, i adaptar-se a la realitat nova de "l'aquí i l'ara", amb llibertat i sent creatiu segons les necessitats de la situació.

Tots sabem que durant el transcurs de la vida es van succeint multitud de canvis. En tots hi ha un procés d'adaptació a la realitat present. Molt sovint, però, les persones utilitzem hàbits psicofísics que han "servit" en una situació per altres situacions en què no són d'utilitat. Per adaptar-se a la realitat que hi ha en el present i

conscientment revisar que l'ús musculoesquelètic sigui realment eficient en cada moment, la referència és el propi organisme. Segons Alexander, la capacitat suprema de l'home és la seva intel·ligència conscient, que li permet adaptar-se de manera eficient a una realitat canviant.

La meua experiència, com a músic i formant a músics, és que el procés d'aplicar els coneixements fonamentals de la tècnica Alexander en el dia a dia ajuda a la prevenció de trastorns musculoesquelètics i també pot afavorir el desenvolupament del propi talent, la creativitat, l'autoconfiança, la capacitat per assolir nous reptes i adaptar-se als canvis, la comunicació, la serenitat interior, l'actitud positiva, oberta i receptiva envers estímuls nous, la claredat mental, la capacitat de viure en el present, la motivació, el desaprenentatge d'hàbits limitadors i la fluïdesa.

Per tant, crec que és molt adient que, des de bon principi, a través de l'educació del músic, es prengui tot tipus de prevenció per tenir les eines per gestionar una carrera professional amb salut, benestar, qualitat i gaudi.

La base per l'aprenentatge dels continguts que aporta la tècnica Alexander es fa a través de la formació individualitzada. El professor adapta el procés d'aprenentatge a les característiques i necessitats individuals de l'alumne. El que s'aprèn no s'ha de practicar en forma d'exercici, sinó que s'anima a l'alumne a practicar aplicant-ho directament a situacions reals i properes. L'alumne les explora en primera persona i això permet que ho pugui aplicar al seu entorn immediat i a la vida diària (feina, aficions, a casa...). La instrucció individual és física —a través de la guia de les mans del professor— i verbal —explicacions que donen suport teòric a l'experiència explorada. El professor guia l'alumne a través de l'experiència perquè aquest obtingui la comprensió real dels continguts i adquireixi la capacitat de saber canviar els propis hàbits. D'aquesta manera la comprensió no és només teòrica, sinó sobretot pràctica, i permet la comprensió des de la globalitat de la persona.

El formadors en tècnica Alexander han de ser professors titulats. La titulació garanteix haver complert una formació de tres anys a jornada completa —1.600 hores lectives— en una de les escoles de formació autoritzades per STAT (Society of Teachers of the Alexander Technique) amb base al Regne Unit o per alguna de les seves associacions afiliades arreu del món.

El llibre que presento, publicat a principis del 2013, ha estat redactat amb la intenció de ser entenedor per a persones que no coneixen la tècnica Alexander, així com també per aquells que hi vulguin aprofundir. Consta de tres parts centrals de continguts:

- Què s'aprèn amb la T. Alexander.
- Com es pot aplicar dins l'activitat laboral.
- Com s'aprèn.

El llibre es pot descarregar legalment i gratuïtament des de la [web de Foment del treball](#).

Es el meu desig que gaudiu llegint-lo!

Bibliografia

MORA GRISO, Mireia. *Canviar hàbits i prevenir trastorns musculoesquelètics. Introducció a la Tècnica Alexander aplicada a l'àmbit laboral*. Barcelona: Oficina de Prevenció de Riscos Laborals de Foment del Treball Nacional de Catalunya amb el finançament de la Fundació para la P.R.L. (2012).

Descarrega't el [PDF del llibre en català](#).

Notes

1. Part del text i del suport gràfic emprat en aquest article ha sigut extret del llibre: MORA GRISO, Mireia. *Canviar hàbits i prevenir trastorns musculoesquelètics*. ©Foment del Treball Nacional. ©Mireia Mora Griso

2. HANSEN, Pamela. *Common musculoskeletal problems in the performing artist*. University of Utah. Department of Physical Medicine and rehabilitation, 2006.

3. BARLOW, W. *El principio de Matthias Alexander - El saber del cuerpo*. Barcelona: Paidós, 1991.

4. LITTLE, P.; LEWIS, G.; WEBLEY, F.; EVANS, M.; BEATTIE, A.; MIDDLETON, K.; et al., «Randomised controlled trial of Alexander Technique lessons, exercise, and massage (ATEAM) for chronic and recurrent back pain», a *The British medical Journal*. 2008, núm. 9.

5. MORA GRISO, Mireia. *Tècnica Alexander: Formació para la autogestió del treballador en la prevenció de trastorns musculoesquelètics. Estudio descriptivo y comparativo de precedentes donde se ha aplicado la Técnica Alexander como herramienta de prevención de riesgos laborales en distintos colectivos en todo el mundo*. Barcelona: Oficina de Prevenció de Riscos Laborals de Foment del Treball Nacional de Catalunya, 2011. [Amb el finançament de la Fundació para la P.R.L.].

Descarrega't el [PDF de l'estudi complet en castellà o abstracte en anglès](#).

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Filosofia musical piulable

Nietzsche i Cioran, de curt i tallant

Josep Pujol i Coll
Professor de musicologia de l'Esmuc

Posa't en contacte

La música té la paraula

Altres publicacions

0

El filòsof romanès Emil Cioran

Com si s'avancessin al seu temps endevinant el Twitter, Friedrich Nietzsche i Emile Cioran van esmicolar –o potser millor condensar– la seva filosofia en píndoles, dins la qual la música ocupa un lloc preponderant. Molta de la seva literatura musical és piulable en forma d'aforismes i sentències relativament breus, amb tot el que es pot demanar a un bon *tuit*: condensació, estil i polèmica. Si ho van escriure així, em penso que no ho van fer tant en qualitat de profetes –que també– com per les característiques mateixes del seu pensament, asistemàtic i intestinal. Un fals sil·logisme de Cioran no pot pas dir-ho més clar: "Aprofundir una idea és atemptar en contra d'ella: treure-li tot l'encant i fins la vida...".

Una de les citacions nietzschianes que prefereixo és molt coneguda, l'aforisme 33 del *Götzen-Dämmerung* (*El crepuscle dels ídols*, una altra resposta a Wagner, per cert): "Que poc cal per ser feliç! El so d'una

cornamusa. Sense la música la vida seria un error". La darrera part de la sentència està molt gastada, però que l'essència de la música necessària la resumeixi el so terral d'una gaita, hauria d'obligar molts estudiants de música tradicional a tatuar-se la frase prop del cor, o com a mínim estampar-se-la en una samarreta i rentar-la en el programa de roba delicada.

Els *Syllogismes de l'amertume* (*Sil·logismes de l'amargor*) del romanès Emil Cioran segueixen de prop els de Nietzsche. La música encara hi surt més beneficiada, com a element dionisiac que ens compensa de la vida i de la buidor còsmica. Cioran n'omple tot un capítol i no m'he pogut resistir a traduir-ne uns quants, tot i que l'edició en castellà és tan popular que es pot trobar fàcilment piratejada a la xarxa. Potser el més conegut és el ditirambe paradoxal a Bach: "Sense Bach, la teologia estaria desproveïda d'objecte, la Creació fictícia, el no-res peremptori. Si hi ha algú que ho deu tot a Bach, és Déu". Però el següent hauria d'agradar molt als estudiants de jazz, especialment als més reticents als banys de cultura: "Per què rellegir Plató quan un saxòfon pot fer-nos entreveure igualment un altre món?". I als de clàssica i contemporània, potser aquest, especialment poètic: "L'aspiració del Nord cap a un altre cel va engendrar la música alemanya –geometria de tardors, alcohol de conceptes, borratxera metafísica–. A la Itàlia del segle XIX –fira de sons– li va mancar la dimensió de la nit, l'art d'esprémer les ombres per extraure'n l'essència. S'ha d'escollir entre Brahms o el sol...". De la consolació de la filosofia, Cioran salta al de la música: "Nascut amb una ànima normal, en vaig demanar una altra a la música: fou l'inici de desastres meravellosos". La música, la penúltima estació: "Quan ni tan sols la música és capaç de salvar-nos, un punyal brilla en els nostres ulls; ja no ens sosté res, com no sigui la fascinació del crim".

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre 2013

Destacats

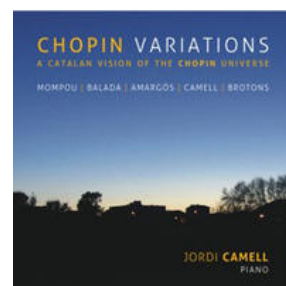
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

- Comunitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

- Número 18, maig 2013
- Número 19, juny 2013
- Número 17, abril 2013
- Número 15, febrer 2013

Marc Timón

"M'agrada escriure per a totes les formacions i estils, des de música per a un videojoc a la cobla"

Irene Valle
Estudiant de Musicologia
de l'Esmuc

Posa't en contacte

L'entrevista

Altres publicacions

0

A través d'unes quantes preguntes intentarem saber alguna cosa més de Marc Timón (antic alumne de l'Esmuc, entre l'any 2002 –en què acaba la carrera de periodisme– i el 2006); com ha arribat a ser qui és avui en dia i el perquè de la seva implicació en projectes com la preparació d'una peça coral en commemoració dels cent anys de la Primera Guerra Mundial, un encàrrec d'ECHO des de Brussel·les, la banda sonora de la pel·lícula *El árbol sin sombra*, la preparació d'un disc de cançons pop amb un grup que acaba de formar, anomenat Jeanpaul, o la composició d'un musical que s'estrenarà al febrer, anomenat *Josafat*, basat en la novel·la homònima de Prudenci Bertrana. Actualment és notícia per haver estat un dels guardonats al [Jerry Goldsmith Awards](#) de composició al Festival Internacional de Música de Cine de Córdoba.

Si ja componies abans d'entrar a l'Esmuc (fins i tot vas [guanyar premis](#)), quina va ser la raó per estudiar composició aquí?

És precisament perquè ja componia abans d'entrar a l'Esmuc que vaig voler fer aquests estudis. Del que tenia ganes era d'aprendre'n més; d'aprendre'n acadèmicament, de veure com em podien ensenyar, com em podien eixamplar la mirada compositiva. El títol era el de menys. També perquè la música l'havia anat fent paral·lelament a altres estudis –com els de periodisme–; tenia ganes de veure si era capaç de fer uns estudis superiors i veure què podia treure d'això.

He vist que aquests estudis van anar bé; vas acabar-los amb Matrícula d'Honor. Què vas fer pel teu projecte final de carrera?

Com que m'agrada molt també la interpretació, vaig fer un doble projecte final: per una banda la composició d'un ballet simfònic anomenat *Havanera* amb orquestra simfònica, combo de latin jazz i cor, un projecte que es va fer a nivell professional fora de l'Esmuc. Per altra banda vaig muntar una cobla que es deia La Principal de Júpiter per tocar una sèrie d'obres meves i d'altres compositors contemporanis que no són típiques del seu repertori, podent mostrar així la meua faceta com a compositor per a cobla i també com a intèrpret.

Des de llavors has anat fent diversos projectes i el teu perfil com a compositor no és gens acotat (de fet la teua biografia et defineix com "eclèctic i polivalent"). Quan eres estudiant ja et plantejaves tots els àmbits musicals amb els quals treballaves avui en dia, o han anat sorgint?

Tot ha anat sorgint. Jo em pensava que em dedicaria a ser periodista i no compositor [rialles], jo estudiava composició perquè m'atreia, perquè volia saber més d'això, perquè volia conèixer coses, però no per dedicar-m'hi, el que passa és que quan vaig acabar l'Esmuc vaig començar a tenir encàrrecs i d'índole molt diferent. M'hi trobo molt còmode, com que m'agraden tots el tipus de músiques, també m'agrada escriure per a totes les formacions i estils possibles, des de música per a un videojoc a escriure per cobla, música de pel·lícula, o música simfònica "pura", diguéssim, i és a partir d'aquí quan vaig funcionar com a compositor. Però no era buscat, en general m'han vingut a buscar per la meua estètica musical o pel fet aquest polivalent d'escriure per tants àmbits. En definitiva, per no tenir prejudicis sobre cap música ni cap estil, no suporto els prejudicis; totes les músiques han de ser igual d'importants i ser tractades seriosament.

També ets intèrpret de tible a la [Cobla Sant Jordi](#). Alguna vegada has trobat a faltar una titulació superior en aquest àmbit? T'has plantejat altres sortides professionals o començar a estudiar una altra cosa?

Tinc el títol de professor de piano, però com a intèrpret de piano és complicat, perquè hi ha molta gent i molt bona. Jo el piano el porto al cap i al cor, però la tècnica i l'estudi requereixen un munt d'hores que no tinc perquè les destino a la composició. La titulació superior que més em crida l'atenció, que no he fet i que no descarto fer, és la de direcció. Sí que en la direcció molts cops hi he pensat; com a compositor tinc la sort que en moltes obres i projectes puc dirigir la meua pròpia música, i l'estudio pel meu compte. Aquí a l'Esmuc vaig fer l'assignatura de direcció secundària amb en Xavier Puig. El meu estat ideal és la convergència entre la composició, la direcció, la interpretació i l'escriptura periodística. És com una cadira de quatre potes, si en falta una, em noto incomplet.

Contingut Actual

Número 20, juliol-setembre
2013

Destacats

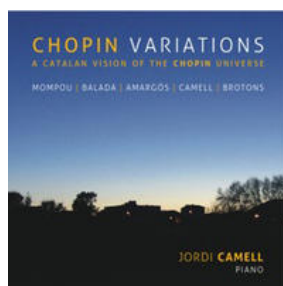
- A dues veus
- La música té la paraula
- L'entrevista
- Article

- Revivint el Romànic a través del cant pla

- Comunitària

- Homenatge català a Chopin

Contingut Anterior

- Número 18, maig 2013
- Número 19, juny 2013
- Número 17, abril 2013
- Número 15, febrer 2013

Encara que això de les titulacions..., si ara em posés a estudiar una altra cosa, potser seria una totalment diferent: sempre he volgut estudiar meteorologia o psiquiatria. A la vida m'agrada anar entre la música i altres disciplines que no hi tinguin res a veure en absolut, aquest és el meu estat natural.

¿Davant de què et sents més còmode: d'un pentagrama en blanc (com a compositor), del teclat d'un ordinador (com a periodista), del públic d'un auditori (com a intèrpret), o d'una orquestra (com a director)?

És el que et deia de la cadira de quatre potes. Jo crec que la música és un estat, un estat de vegades espiritual, d'altres més tècnic o més pràctic, però en sí un estat. M'agrada poder-la gaudir, i poder convertir-me en diferents estats d'aquest estat com són la interpretació, o la composició..., em sentiria incomplet sense una d'elles, perquè la composició està molt bé perquè tu crees; agafes el fang, agafes la matèria, l'elabores i deixes la peça, però després et falta alguna cosa com és remenar allò, llavors com a intèrpret ho pots fer, perquè pots viure en primera carn tant la teva música com la dels altres. Fer d'intèrpret és vital. És la manera de canalitzar la música a través teu. I després la direcció també la trobo cabdal, perquè quan sents tant la música, és la manera de dominar aquest estat, de donar-li la forma que tu vols: tu tens el "poder" de posar en ordre aquell estadi musical. La combinació de tot plegat està molt bé. I el periodisme és com la rèplica de tot, és com la branca creativa, però com que a mi em crida molt l'atenció altres parcel·les del coneixement humà, doncs mai m'ha agradat fer només coses relacionades amb la música; m'agrada molt també el contacte amb el món exterior i el periodisme és el que m'ho permet. A la vegada crec, com amb la composició, però estic en un àmbit diferent.

Comentaris (0)

+ Afegir un comentari

- Número 16, març 2013

Números anteriors

- [Número 81, gener 2020](#)
Número 81, gener 2020
- [Número 80, octubre 2019](#)
Número 80, octubre 2019
- [Número 79, juliol-setembre 2019](#)
Número 79, juliol-setembre 2019
- [Número 78, juny 2019](#)
Número 78, juny 2019
- [Número 77, maig 2019](#)
Número 77, maig 2019

Veure tots els números de L'ESMUC digital